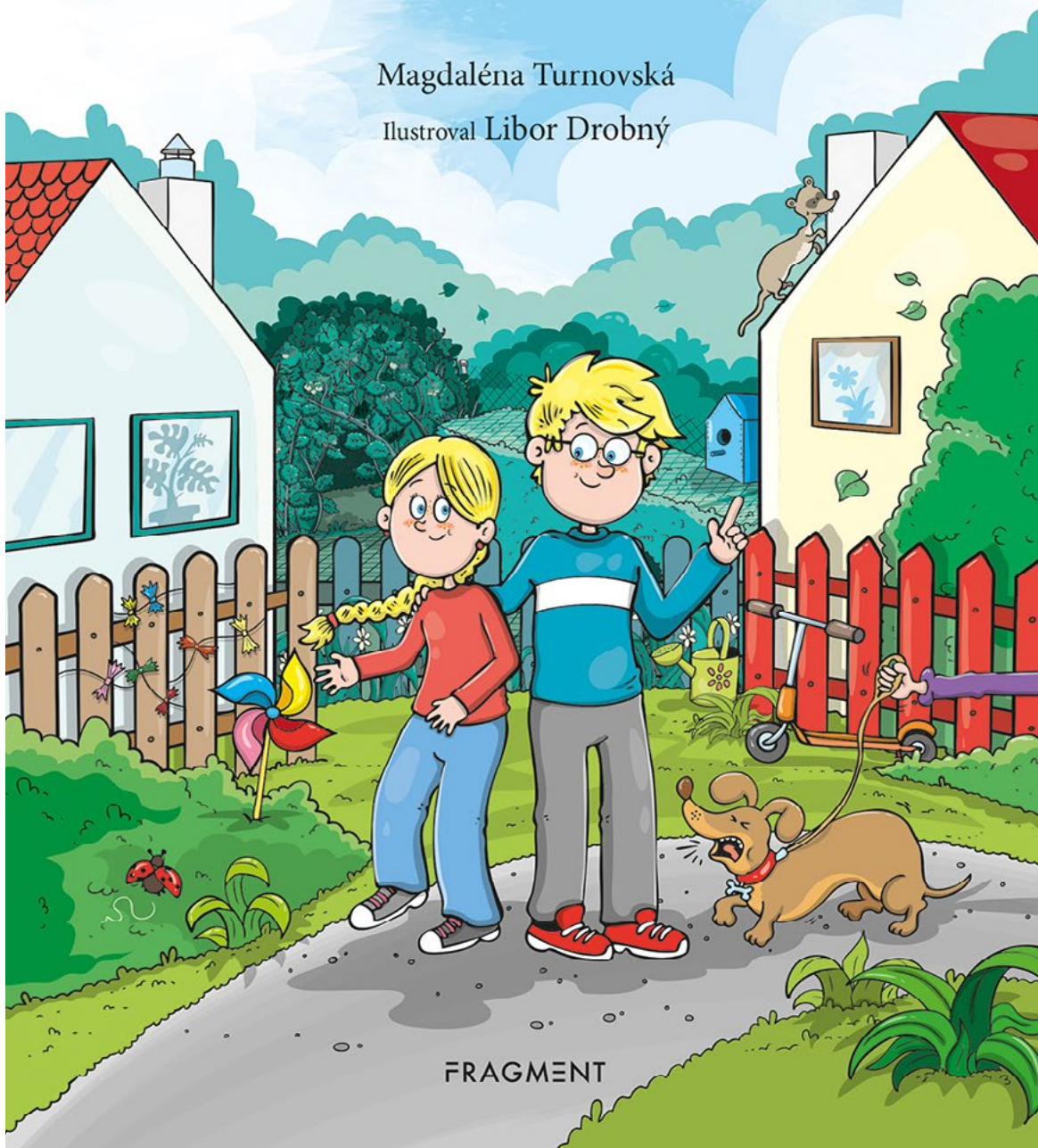

Max a Viki ve světě záhad

Magdaléna Turnovská

ilustroval Libor Drobný

FRAGMENT

Max a Viki ve světě záhad

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Magdaléna Turnovská
Max a Viki ve světě záhad – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Max a Viki ve světě záhad

Max a Viki ve světě záhad

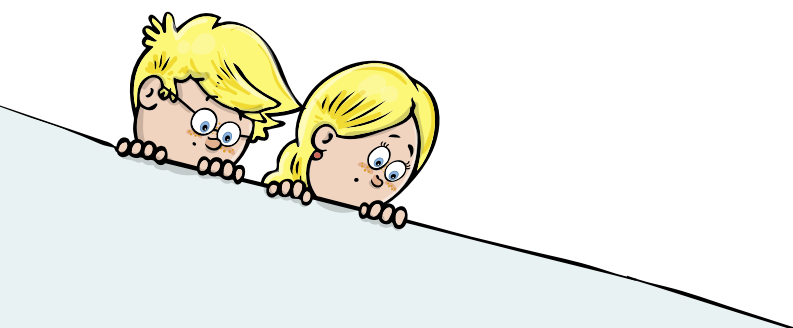
Magdaléna Turnovská

Ilustroval Libor Drobný

FRAGMENT

Maxmiliánovi, Viktorii a malé Emílii,
mým báječným vnoučatům
a všem dalším chytrým dětem

Max a Viki jsou bratranec a sestřenice, protože jejich tatínkové jsou bráchové. Max je starší než Viki a taky chytřejší a rád řeší záhady. Umí se koukat kolem sebe a nic mu neunikne. Možná i proto, že nosí brýle.

Viki je roztomilé malé trdlo a ráda se parádí. A Max ji má rád, protože ho jednak poslouchá, a jednak má občas originální nápady, které by Maxe asi nenapadly. Bezvadně se doplňují a vždycky spolu každou záhadu nakonec rozlousknou.

Max a Viki bydlí vedle sebe a v plotě mezi jejich zahradami mají tajnou díru, o které jejich maminky nevědí. Tou prolézají z jedné zahrady do druhé. Když Max odpoledne pískne jejich signál a Viki je už zpátky ze školy, seběhnou se na zahradě. Max už na Viki čeká v jejich skrýši pod lískovým keřem.

Maxe na Viki fascinuje, že mluví dvěma jazyky už od chvíle, co začala žvatlat. Aby Viki Maxe pozlobila, přepíná občas do slovenštiny, protože její maminka je ze Slovenska. Max jí většinou rozumí, ale jsou i slova, která nedokáže přeložit, i kdyby se rozkrájel.

Třeba nedávno Viki řekla: „Mám štikútku.“¹

Maxe to rozesmálo. Ale Viki nechápala, čemu se Max tak řehtá.

Musela mu to přeložit: „Tak teda mám škytavku... škyt! ...když to chceš vědět... škyt.“

A škytavku mívá Viki často, když hodně přemýšlí a snaží se přijít na kloub nějaké záhadě.

¹ „Mám škytavku.“

Záhada první

Pokakané schody

Max se vracel ze školy a už od branky to viděl. Na schodech, které vedou k domovním dveřím, leželo hovínko. Vypadalo docela čerstvě a smrdělo. Max se nad ním pohoršeně zastavil.

„No tohle! Někdo vlezl k nám do zahrady, a ještě si dovolil nám pokakat schody! To je ale drzost.“

Vytáhl mobil a hovínko vyfotil. Pak rychle hodil domů školní batoh a běžel do tajné skrýše pod lískový keř. Cestou se mohl upískat, jak se snažil dát Viki signál, který spolu měli domluvený. Viki přiběhla skoro okamžitě, ale měla slzy na krajíčku.

Max se zeptal: „Proč brečíš? Dostala jsi pětku nebo poznámku?“

Viki zakroutila hlavou a vysmrkala se. Pak Maxovi ukázala novou tenisku s růžovými tkaničkami: „Pozri sa!“²

Tyhle frajerské tenisky si hodně přála a měla obrovskou radost, když je ke svým červnovým narozeninám opravdu dostala.

² „Podívej se!“

„Tý vogo,“ rozesmál se Max, „ty seš ale trdlo, tys do toho šlápla!“

Viki se zeptala celkem logicky, zatímco si tenisku otírala v trávě a tím na ní ještě dělala zelené šmouhy jednu vedle druhé, takže tomu moc nepomohla: „Prečo máte pokakané schody? To by môj tatino nezniesol.“³

To Maxe naštvalo a řekl Viki velice důrazně: „A ty myslíš, že mému tátovi to nevadí? A máma, že je z toho nadšená? Někdo se vplížil k nám na zahradu a prostě to udělal. A naši o tom nevědí. Jinak by to máma už dávno uklidila.“ Pak si Max ještě vzpomněl: „A mluv se mnou, prosím tě, česky, když jsme v Čechách.“

³ „Proč máte pokakané schody? To by můj táta nesnesl.“